

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ:

- **Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας, Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων**

Θέμα: «Είναι κρίμα..»

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «Πελοπόννησος» στις 2-11-12 που αναφέρεται στην καθυστέρηση του έργου, οδικού και κάλυψης του χειμάρρου Διακονιάρη, ενός έργου που έχει ξεκινήσει εδώ και 20 χρόνια.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Είναι κρίμα...

Του ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΦΕΣΣΙΑΝ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ

Είθιόται ο σχεδιασμός ανάπτυξης των μεγάλων έργων υποδομής να εντάσσεται σε ένα επιχειρησιακό πλάνο που να προωθεί την ισόρροπη ανάπτυξη, την άμβλυνση των περιφερειακών ανισοτήτων και την αναβάθμιση της ποιότητας ζωής των κατοίκων. Μέσα σε όλα αυτά περιλαμβάνεται και η κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της περιοχής με γνώμονα την προστασία του περιβάλλοντος καθώς και των πλαισίων εκείνων που θα προωθούν την υγιή ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας - ανταγωνιστικότητας. Αυτά γίνονται στη μισή χώρα, διότι στην άλλη μισή επικρατεί το ίδιο τοπίο που επικρατεί την τελευταία 30ετία. Μια πολύ απλουστευμένη ερμηνεία θα ήταν ότι το πολιτικό προσωπικό της ευρύτερης περιοχής της Νοτιοδυτικής Ελλάδας δεν προώθησε αποτελεσματικά την επίλυση των προβλημάτων της περιοχής ή δεν εργάστηκε με τον ανάλογο ζήλο που

έδειξε για να εξασφαλίσει την εκλογή του, καλλιεργώντας πελατειακές σχέσεις, τα τελευταία είκοσι χρόνια. Απεναντίας, το πολιτικό προσωπικό των Αρκάδων, των Θεσσαλιωτών, των Θεσσαλονικιών μπορεί να υπερηφανεύεται ότι τουλάχιστον δεν άφησαν τον τόπο τους στη μοίρα του. Διαθέτουν σημαντικές υποδομές, όπως αυτοκινητόδρομους, σύγχρονο σιδηρόδρομο, φυσικό αέριο κ.ά. Εμείς τι έχουμε; Τίποτα απ' όλα αυτά. Ως δημότης του Δήμου Πατρέων αν εξαιρέσουμε το τερέστιο έργο της Υδρευσης - Αποχέτευσης, της «μεγάλης» Περιμετρικής, και τα έργα των Ολυμπιακών Αγώνων 2004 - Πολιτιστικής Πρωτεύουσας 2006, βλέπω ακριβώς την ίδια εικόνα, με μια παράλογη ανάπτυξη που διαχωρίζεται χρονικά στις περιόδους των κομματικών κυβερνήσεων. Δηλαδή ανάλογα με το ποιος κυβερνούσε τον τόπο και τι είδους σχέση διατηρούσε κάθε περιοχή με αυτόν, λάμβανε και την ανάλογη χρηματοδότηση. Δυστυχώς, δεν μας παραπέμπει κάτι σε μια σοβαρή ιεράρχηση, με ένα κανονιστικό τρόπο λειτουργίας,

με μια διασύνδεση του ενός έργου με το άλλο. Ενα αρνητικό παράδειγμα, το οποίο μου προκαλεί τρομερά άσχημη εντύπωση είναι το έργο -οδικό και κάλυψης- του χειμάρρου Διακονιάρη. Πόσο λίγοι είμαστε; Ενα έργο που εξαγγέλθηκε πριν από σχεδόν τριάντα χρόνια, ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί, ενώ προκαλεί δυσάρεστη εντύπωση ακόμα και ο τρόπος που ολοκληρώνεται. Η μίνι περιμετρική ακόμα δεν έχει τελειώσει, ένα έργο που ξεκίνησε τουλάχιστον είκοσι χρόνια πριν. Και θα ξαναρωτήσω: Πόσο λίγοι είμαστε; Υπάρχει μια πολιτική προσωπικότητα που να χτυπήσει το χέρι στο τραπέζι και να πει: «Φτάνει πια η κοροϊδία!»; Υπάρχει ένας πολιτικός που δεν θα χρειάζεται να κουβαλάει κομματικό χρίσμα και να το παίζει «πατερούλης», αλλά να είναι Αχαιός, να αγαπάει αυτό τον τόπο και να διαθέτει πυγμή; Ενας πολιτικός που δεν θα δεχθεί καμία διαπραγμάτευση για τα έργα που έχουμε ήδη σχεδιάσει ως προς το φυσικό αλλά και τεχνικό τους αντικείμενο. Ξέρω πως θα πουν ορισμέ-

νοι: «Τώρα δεν υπάρχουν λεφτά», και αλλά τέτοια ωραία. Μήπως τελικά παίρνουμε αυτό που μας αξίζει, επειδή κάποιοι δεν ενδιαφέρθηκαν πραγματικά για το κοινωνικό σύνολο και τις ανάγκες του, αλλά είδαν μόνο την ευκαιρία της πολιτικής τους ανέλιξης; Μήπως τελικά αυτοί που εμφανίστηκαν σαν «σπουδαίοι» τα τελευταία τριάντα χρόνια και δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν αποτελεσματικά τέσσερα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης, ήταν κατώτεροι των περιστάσεων; Η Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας τον τελευταίο καιρό φωνάζει δυνατά ότι ο Βόρειο-Ανατολικός άξονας έχει ήδη priμοδοτηθεί αρκετά έναντι του Νοτιοδυτικού. Ας είναι, λοιπόν, αυτό το κίνητρό μας για να ξεκινήσει μια «επαναστατική» σοβαρή, επαγγελματική και μελετημένη συζήτηση ένόψει της πέμπτης προγραμματικής περιόδου και ποιος μπορεί να την αξιοποιήσει καλύτερα. Γιατί «λεφτά υπάρχουν», αλλά είναι λίγα, και θα είναι κρίμα να πάνε και αυτά χαμένα, χωρίς πυξίδα.